

og Brød for Dyrplageri. Den første Straf er nemlig ikke vanærende i den almindelige Mening, men det er den sidste, enten der saa staaer Noget derom i Lovgivningen eller ikke. Der forekommer mig dog at være noget Haardt i, at et Menneffe for et Dyrs Skyld skal lide et saa stort Staaer i sin menneffelige og borgerlige Ære. En Straf, som i Almindelighed ansees for vanærende, kan have en meget skadelig og fordærvelig Indflydelse paa et Menneffes hele Fremtid, den kan sætte en Plet paa hans gode Navn og Rygte, som han sidenefter ikke kan afvaske. Det er vel saa, at naar høie Bøder idømmes, ville de af den Fattige blive at affone ved at sidde i Fængsel paa Vand og Brød; men der er stor Forskjel paa, om selve Dommen tilkjender Vand- og Brødstraf, eller den tilkjender en Bøde, som paa Grund af den Vedkommendes Fattigdom maa affones med denne Straf; thi i den offentlige Mening ansees det ikke for vanærende at være fattig eller, fordi man er fattig, at maatte lide, hvad den Rige kan friskjæbe sig for. Jeg er kommen til at tænke paa, at en saadan Domsstraf af Vand og Brød for Dyrplageri kunde komme til at overgaae unge Menneffer; der findes, som bekendt, ofte hos Ungdommen megen Let- sindighed; denne kunde udarte til en Raadhed, som ogsaa kunde ytre sig ved en Behandling af Dyr, som, maaskee i høi Grad, kunde ansees for raa eller oprørende; men en saadan Dom, som kom til at overgaae et ungt Menneffe, kunde være af meget fordærvelig Indflydelse for hans hele Liv. Det er sørgeligt, men det er sandt, at den Straf, der overgik et Menneffe i hans Ungdom, hvorved han efter de almindelige Begreber blev sat i Glassee med Forbrydere, mangen Gang har ført ham hen paa en Bane, hvor han omstøder blev en gammel Forbryder.

De Betæneligheder, som ogsaa idag ere fremhævede mod disse Straffebestemmelser, gjælde egentlig kun om Vand- og Brødstraffen; da der imidlertid er Mange, som finde, at Bøder endogfsaa til 200 Rd. ikke er streng Straf nok, har jeg troet, at man kunde bibeholde Straffen af simpelt Fængsel indtil 4 Uger, hvilken Straf dog er noget skarper end Bøder, og derved sætte Punktum.

J. M. Hansen: Jeg skal blot tilføie et Par Ord til hvad der allerede af trende ærede Rigsdagsmænd er blevet anført til Forsvar for det stillede Forslag af Fleertallet, og jeg skal navnlig gjøre opmærksom paa, at hvad der ved Siden af min Overbeviisning om, at det var ønskeligt, at denne Straf ikke fandtes i Loven, har bevæget mig til at stille Forslaget til 3die Behandling, er den ubetydelige Forskjel mellem Majoriteten og Minoriteten, som ved 2den Behandling fandt Sted ved Afstemningen over nærværende Forslag.

Naar den ærede Minister atter idag har erklæret, at han ikke kunde tiltræde dette Forslag, saa finder jeg at burde udtale, at jeg ved 2den Behandling af Sagen lagde en anden Betydning i den ærede Ministers Ord: „ikke at kunne tiltræde Forslaget“, end jeg nu erfarer, at den ærede Minister lægger deri. Da den ærede Minister nemlig erklærede, at han ikke kunde tiltræde Forslaget, saa troede jeg, at der deri laa, at han ikke kunde bruge Loven, dersom dette Forslag vedtoges, men jeg veed nu, at dette ikke er Tilfældet; den ærede Minister vil, selv om dette Forslag skulde blive vedtaget, dog ansee Loven for at være af en saadan Beskaffenhed, at han fra sin Side kan bruge den. Den ærede Minister vilde efter sin Erfaring ikke indrømme Rigtigheden af, hvad den ærede Ordfører havde ytret, at Domstolene ved den ene eller anden af de forskellige Straffebestemmelser, Mulcter eller corporlige Straffe, vilde tage Hensyn til Standsforskjellighed; jeg er aldeles enig med den ærede Ordfører i, at i de fleste Tilfælde ville Domstolene her, som ved saamange andre Leiligheder, hvor det viser sig, komme til at anvende den ene eller anden af disse Straffebestemmelser efter den Stand, hvortil den Taltale maatte høre. Det er for mig et Hovedhensyn, hvorfor jeg antager, at Straffebestemmelsen om Fængsel paa Vand- og Brød og tillige ogsaa simpelt Fængsel maatte falde bort. Den ærede Minister har gjort opmærksom paa, at det Slags Sager allerede nu mere almindelig blive Gjenstand for Forsøgning end tidligere; det er ogsaa Noget, jeg mener man maa tage Hensyn til, naar man afsjor, om man vil stemme for det foreliggende Forslag